

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 48. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211094975136/facsimile.pdf (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

rer man de fordesmte latter, ti de græder aldrig; han borttog tåren fra deres øje, adhornede grådens kikke, da han nedstyrtede dem.

Nu græber han anden gang om træet, det ryster som i den hæftigste storm, grenene svajer mellem hverandre og brydes under hans tag. Verdenser styrer ned omkring ham og knuses, planeter regner ned over ham som nedfaldne frugter, mange blir hængende i hans hår og skæg.

Ved det tredje tag revner stammen fra overst til nederst, grenene styrter bragende ned og kaster deres frugter vildt hen over hvælvingen. Med uhyre knald springer rødderne nede i bunden, jorden revner og sønderrives, og rødderne stritter højt op. Stykker af helvede følger med; på den mindste trævel sidder der ti tusende fordsomte, men de hylker ikke, ti Herrens forferdelige øje hviler på dem.

Verdenstræet er omstyrtet, og det indhylles i bukkende flammer. Hele himmelhvælvingen er bedækket med et eneste bål, så den gløder ved det; men for ham viger flammerne til side, de slutter sig om ham som en mur, de hænger over ham som en tronhimmel. Det er, som han skrider frem på en ildvogn, ødelæggelsens triumfyvng.

Så går han tilbage til sit almagtsøde; med et slag knækker han himlens planker, og den mægtige blå bro styrter sammen med et brag, som kun hans øre formentum. Ti alt liv er dræbt, alle legemer er forterede, og menneskenes sjæle er nu millioner af mile borte.

Himlens faste bue er sprunget, og i et svimlende fald styrter den nu ned med det bål, den læer på sig; en verden af ild oplyser rummet, flammerne skinner på evigheds mørke bølger nedeunder – et øjeblik, så slår de to have sammen, ildbavet fraoven, vandhavet fra neden. Vandet tar ilden i sin favn, flammerne mørknes deri, havet koger over sine bredder og forvandles i en eksplosion til sprudlende damp, der stiger op som en sky, bærende i sig slakterne fra den hele ødelagte verden.

Så er verdensaliet igen samlet i eet værksted. I millioner af år har det været udstykket i mange enkelte verdener, spredte vidt fra hverandre – nu er alt igen kaos, som det var, før skaberens udfør-